

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XXII

Paříž
leden - únor 1991

Číslo 1

NAŠE "AKCE DOTAZNÍK"

připojená k minulému číslu *Oběžníku* dokázala, že budoucnost České katolické misie v Paříži není většině z nás lhostejná a že její další osudy vyvolávají u mnohých obavy a starosti. Svědčí o tom nejen velký počet vyplněných a odeslaných dotazníků - často s přiloženým šekem na potřeby Misie - ale i četné návrhy, jak se v naší obtížné situaci zachovat a jak ji překonat.

Došlé návrhy na řešení nesnázi Misie by se daly rozdělit zhruba do tří skupin:

—1.) Požádat o pravidelné návštěvy kněží odjinud (z Anglie, z Německa, event. z Prahy) ke sloužení mši sv., např. jednou v měsíci. Vyskytl se i návrh na pozvání slovenského kněze z Paříže, nebo i kněze polského.

—2.) Pořádat misijní schůzky třeba bez kněze, avšak:

a.) s náboženským programem (katechismus, úvahy nad Písmem sv.)
nebo

b.) bez náboženského programu, pouze na společné setkání, rozpravy a výměnu názorů.

—3.) Požádat o povolení a přidružit se ke Slovenské katolické misii buď jako samostatná skupina, ale se společnými bohoslužbami, nebo se Slovenskou misii úplně splynout ve společnou Česko-Slovenskou katolickou misii.

Ve všech těchto návrzích je však vyslovován požadavek, aby *Oběžník* nezanikl, dokonce by byl uvítán i jako časopis "civilní", bez výhradně náboženského zaměření.

My jsme všem svým čtenářům - odesílatelům vyplněných dotazníků a návrhů - velice vděční a za tuto spolupráci mnohokrát upřímně děkujeme.

Pokusíme se teď zaujmout k vašim návrhům naše stanovisko:

—ad 1.) Návrhy žádající občasné návštěvy kněží - jako tomu bylo po odchodu Otce Bernáčka - neberou v úvahu změněnou situaci Misie, ani kde by se mše sv. měly konat. Vzpomeňte, kolik našich přátel nás za tu dobu navždy opustilo, kolik jich onemocnělo, mnozí z nich odešli z aktivního života do penze. To všechno se projevuje v životě Misie: menší návštěvnost, menší finanční možnosti. Nejsme tedy tak bohatí, abychom mohli hradit cestovné kněžím i nájemné farních sálů, jako tehdy.

—ad 2.) Návrhy na pravidelná setkání bez účasti kněze narážejí jednak na tytéž finanční problémy s nájemným, jednak pomijejí skutečnost, že misijní společenství tvořené věřícími, není ani politická strana ani zájmový kroužek. Bez mši sv. by se asi naše společnost brzy rozpadla a zanikla.

—ad 3.) Spolupráce se Slovenskou misii - u níž bychom pravděpodobně našli pochopení - se jeví jako možnost nejreálnější, ať už ve formě dvou samostatných misii, nebo ve formě úplného splynutí. Budeme se těmito možnostmi samozřejmě zabývat a pokusíme se zjistit, zda bychom byli vítáni.

Na provedení tohoto návrhu je ale zatím ještě příliš brzy : Česká katolická misie v Paříži není zrušena, má stále svoje bankovní konto i svůj *Oběžník*, nemá pouze prozatím žádného duchovního správce napojeného na některou z pařížských farností.

Vzhledem k tomu, že nám přišlo 56 vyplněných dotazníků se žádostí aby činnost Misie pokračovala, domníváme se, že máme důvod žádat Otce Škarvadu o vyslání náhrady za Otce Koláře, neboť - teoreticky - by mohlo přicházet na české mše sv. 50 až 100 věřících; některý z dotazníků tlumočí totiž názor více lidí - např. u vícečlenné rodiny - někteří pravidelní návštěvníci mši sv. dotazníky nevyplnili a neodeslali.

Nepředpokládáme ovšem, že bychom pro několik desítek lidí měli právo odčerpávat z vlasti kněze, víme, že tam jsou užitečnější. Naše žádost může však být kladně vyřízena v tom případě, budou-li na Západ vysíláni studenti teologie (naši Misii tehdy také převzal student teologie - Petr Kolář), nebo novokněží na zkušební, církev ve Francii takové možnosti nabízí. Naše naděje je tedy v tom, že - díky naší žádosti - některý z nich bude nasměrován mezi nás, do Paříže.

OOOOOOOOO

Česká katolická misie, Otec Petr Kolář a redakce Oběžníku přeji všem čtenářům dobrý rok 1991, provázený Božím požehnáním. Zároveň vyslovuji díky za pozdravy a přání k vánocům a k novému roku.

Četli jsme

Husiti měli chorál, ve kterém se zpívá, že je svět obluda... To je jeden z nejlepších existenciálních výroků, které jsem kdy slyšel.

Jiří Voskovec.

*Máme pro vás zprávu skvělou,
boží mlýny zas už melou! (1. 12. 1989)*

Občanské fórum je nápad století. Nebýt toho nápadu, aby vzniklo a sjednotilo všechny skupiny disidentů, kdoví, jak by to bylo všechno dopadlo. Najednou tu bylo všechno zorganizované. Ten nápad si zaslouží úctu.

Jiří Suchý.

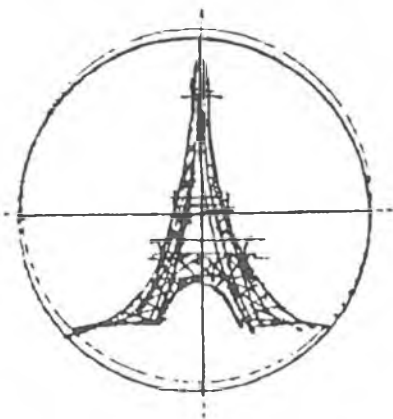
Snažší bylo o politice psát jako nezávislý intelektuál, než ji v praxi provozovat.

Václav Havel.

Pro mnohé svoboda znamená možnost zvolit si vlastní zotročení.

Gustav Le Bon (1841 - 1931).

Zajímavosti z domova i ze světa

■ V kulturním středisku "Jean Arp" (Clamart) proběhla ve dnech 30.11. - 2.12. a 7.12. - 9.12. 1990 přehlídka významných československých filmů, které byly většinou ve své době z politických důvodů v ČSFR postíženy zákazem promítání.

■ V Římě zahájila svou činnost čs. cestovní a turistická kancelář VELAMA TOUR (Via Veneto 16, I-00187), která chce pomáhat najít ubytování pro poutníky, příjíždějící do Říma.

■ Otec A. Bernáček sloužil každou neděli a svátek v 10.30 hod. v kostele P. Marie Pod řetězem v Praze na Malé Straně mše sv. ve francouzštině. Začátkem t.r. však Prahu opustil a bydlí :

Palkovická 524, 73801 Frýdek-Místek, tel. : 19-42-65 82 31 07.

■ V prosinci zemřel pan A. Čížek, poslanec býv. národně-socialistické strany a vydavatel časopisu BÍČ. Vyslovujeme paní Čížkové hlubokou účast a prosíme věřící křesťany ve Francii, aby na pana Čížka vzpomněli ve svých modlitbách.

■ Ze setkání kardinála Tomáška s prezidentem Bushem:

"Váš příchod chápu jako symbol ušlechtilých ideálů svobody a demokracie, které Vaše země vložila do základů svého státního života. Tyto ideály vyrostly z křesťanského ideálu bratrství všech lidí, kteří mají společného Otce. Chci Vás však přivítat také jako hlavu nejmocnějšího státu světa. (...) Naše národy by nebyly dosáhly svobody v letech 1918 a 1945 bez přímé účasti Spojených států. Také naše osvobození z komunistické diktatury by bylo nemyslitelné bez změny mezinárodního ovzduší působením Vašeho předchůdce a Vaším. Za to všechno jsme Vám trvale vděční."

■ U Svatého stolce byl jmenován novým velvyslancem ČSFR PhDr. František Halas, profesor na filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. *Váhal jsem, zda jmenování přijmout právě v této době, úkol však chápu jako službu své vlasti*, řekl velvyslanec o svém poslání.

■ V neděli 20. ledna 1991 v 11.00 hod. jsme mohli sledovat - díky přímému přenosu francouzské televize (A2) - mši sv. v kostele sv. Antonína v Praze. Mše byla sloužena za účasti "našeho" Otce Petra Koláře.

■ Novým členem kolegia prezidenta republiky se stal Pavel Tigrid. Jeho spolupráce je však časově limitována, nebude zaměstnancem prezidentské kanceláře a nebude ani pobírat plat.

■ U příležitosti návštěvy prezidenta USA Bushe bylo "Hlavnímu nádraží" v Praze vráceno jeho dřívější jméno "Wilsonovo".

■ Členové Koordinačního výboru československo-francouzských demokratických organizací v Paříži se v pátek dne 22. února 1991 setkali s panem velvyslancem Dr. Šedivým. O tomto setkání nás stručně informovala paní Stránská. Pro nás je zajímavá zpráva o osudu Masarykova domu v rue Bonaparte, neboť do konce t.r. se má začít s rekonstrukcí tohoto objektu, který je v havarijním stavu. Snad se v upravené budově najde i místnost pro schůzky naší Misie?

Z rozhovoru s panem velvyslancem také vyplynulo, že by nepohrdl žádnou odbornou radou nebo službou z naší strany. Právě teď by byly žádoucí odborné rady dobrého právníka; vyskytuje se mezi námi takový právník a byl by ochoten podobné služby nabídnout?

Jiným problémem je rychlé předávání informací mezi velvyslanectvím a českou veřejností ve Francii. Bylo navrženo, aby všechny časopisy našich organizací pravidelně uveřejňovaly informace o práci velvyslanectví a tak pomohly urychlit vzájemnou spolupráci. Redakce *Oběžníku* se k tomuto návrhu ráda připojí.

Členové Koordinačního výboru děkují touto cestou panu velvyslanci a jeho paní za přátelské přijetí a důvěru, i za pohoštění výbornými buchtami a doufají, že se v započaté spolupráci bude pokračovat.

+++++

V Praze se konalo - po dohodě s kardinálem F. Tomáškem - Evropské setkání mladých, které připravila Ekumenická komunita z Taizé. Cílem setkání byly přednášky, rozjímání, studium Pisma sv. a společné modlitby. Uskutečnilo se na čtyřech místech Prahy: v katedrále sv. Víta, v Průmyslovém paláci, ve sportovní hale ČSTV na Výstavišti a ve dvou stanech na Letné. Celkem se sjelo do Prahy 80 tisíc mladých, z toho 50 tisíc bylo ubytováno přímo v Praze. Většina bydlela v základních školách, menší část v rodinách.

Při zakončení vyzval kardinál F. Tomášek přítomné, aby i nadále pokračovali v modlitbách a v úsilí za jednotu křesťanů.

Četli jsme knihu

Václav Bartuška , POLOJASNO. Pátrání po vinicích 17. listopadu 1989.

V. Bartuška (narozen 14. 7. 1968), student fakulty žurnalistiky UK Praha, byl v době studentské stávky členem celostátního koordinačního výboru. Jako jeho zástupce byl vyslán do parlamentní komise vyšetřující příčiny a pozadí 17. listopadu 1989. Díky tomu měl možnost udělat si vlastní úsudek o tom, kdo zásah na Národní třídě připravil a proč. POLOJASNO je deníkem tohoto hledání. Kniha vyšla v Praze.

(...)

NEDELE 6. KVĚTNA 1990

Budoucnost ukáže, která z předestřených hypotéz má nejbliže k pravdě. Dost možná, že jsem úplně vedle a existuje nějaká jiná, desátá a vše vysvětlující. Ale já o ní nevím. A tak jsem vzal seznam devíti možností a začal škrtnat. (...)

PONDELÍ 7. KVĚTNA 1990

Varianta 8 - Vnitrostranický převrat s cílem nastolit nový, progorbačovský kurs - se mi opravdu zamlouvá. Pokusím se vysvětlit proč.

Po lednových pražských demonstracích v roce 1989 byla stará Jakešova garda odepsána jak v očích veřejnosti, tak - a to bylo rozhodující - i Moskvě. Následující zatčení Václava Havla a dalších disidentů jen přililo olej do ohně. Zrodilo se něco do té doby neslýchaného - rozsáhlá petiční kampaň na podporu uvězněného disidenta. Opoziční podzemí definitivně vykročilo ze své izolace. (...)

Zastánci tvrdé linie, kteří měli v předsednictvu ÚV KSČ převahu, viděli jediné řešení situace v represích a zastrašování. V této roli smutně proslul především Miroslav Štěpán, zdatně mu ale sekundovali i další komunističtí předáci. (...)

V této době už pan Gorbačov pochopil, že chce-li si zachovat Československo jako věrného spojence, musí Praha vyměnit obušky za reformy. Mezi Moskvou a Prahou se rozhořela válka nervů.

Její průběh a použité prostředky lze jen dedukovat. Patrně jako první se na stranu Kremlu přiklonila Státní bezpečnost, jejíž vazby na KGB byly vždy v rozhodujících chvílích silnější než poslušnost československému vedení. Poté se asi pevněji konstitovala reformní skupina uvnitř ÚV KSČ, složená především z mladších členů strany. Pochopili nevyhnutelnost změn, ale také chtěli zůstat u moci (neboť o tu jde všem až v první řadě). Jejich krédem se stala perestrojka, zbrání dvojí tvář a programem čekání na vhodnou příležitost. Jenže Jakeš se odmítal podvolit naléhání Moskvě, a naopak začal poukazovat na rozvrat, zavlečený Gorbačovem do Sovětského svazu. Praha se stala opěrným bodem moskevských konzervativců a boj přituhl.

(...) Ránu do zad uštědřila Jakešovi Státní bezpečnost ve snaze přimět ho k odstoupení. Když nepochopil ani další náznaky a výzvy k odchodu, přišla ke slovu akce.

Představuji si ji zhruba následovně: (...) První náměstek federálního ministra vnitra Lorenc po dohodě s představiteli KGB (také však možná na jejich popud) připravil se svými podřízenými plán:

1. kruté zmlácení studentské demonstrace v centru Prahy;
2. rozšíření fámy o studentovi zavražděném zakročujícími jednotkami;
3. vyvolaná občanská nespokojenost povede ke kádrovým změnám ve vedení strany;
4. noví straničtí představitelé vyhlásí řadu reforem a změn s cílem vybudovat efektivní socialistický stát s prvky demokracie.

(...) Zsvěcených příslušníků Státní bezpečnosti nebylo asi mnoho. Předpokládám, že pravý účel všech chystaných opatření znali jenom generál Lorenc, náčelník správy kontrarozvědky plukovník Vykypěl a náčelník pražské správy StB plukovník Bytčánek.

Všechno šlo jak na drátku až do soboty 18. listopadu. Zpráva o mrtvém Martinovi Šmídovi dramaticky změnila situaci. Lidé vyšli do ulic. Politické strany, čtyřicet let poslušně kolaborující s komunisty, vydaly prohlášení odsuzující zásah. Opozice se chopila příležitosti a přišla s myšlenkou celonárodní protikomunistické koalice pod názvem Občanské fórum.

Spiklenci se ocitli ve složité situaci. Plán, který měli připravený, byl jenom orientační, chtěli něco jiného, než po čem volaly davy v ulicích, zakročit proti nim však zatím nemohli. Proto prosazovali koncepci politického řešení situace.

Boj v politbyru trval prakticky celý týden, až do pléna ÚV KSČ dne 24. listopadu. V průběhu nekonečných jednání se uvažovalo i o mocenském potlačení lidového hnutí. Zde sehrál významnou roli odmítavý postoj Moskvy ke krveprolití. Gorbačov nemohl potřebovat pár dnů před summitem na Maltě další Náměstí nebeského klidu.

Když došlo k pádu předsednictva ÚV KSČ a nástupu nových mužů do vedení, bylo už pozdě. KSČ svou týdenní nečinností ztratila iniciativu, které se bystře chopilo Občanské fórum. Začalo pět týdnů neustálého vytlačování strany ze všech klíčových mocenských pozic, symbolicky vrcholící nástupem prezidenta Havla.

Je jedním z paradoxů dějin, že o současné poměry v naší zemi se - nechtěně - zasloužil i Miloš Jakeš a jeho soudruzi. Jejich nechuť odejít z funkcí způsobila ono zdržení několika dnů, které rozhodlo o všem. Zatímco země šla revoluce, v sídle strany probíhaly vyčerpávající boje o koryta.

Obecně řečeno, za svůj hladký a nekrvavý přechod k demokracii vděčíme především neuvěřitelně příznivé souhře náhod. Tak příznivé, až to ve mně budí pochybnosti.

STŘEDA 9. KVĚTNA 1990

(...) Pět měsíců jsem se přehraboval ve vnitřnostech bývalého režimu, až mi došlo, že fasády se mění, ale vnitřnosti zůstávají. Chodil jsem po všemožných koutech vyptávat se lidí, kteří lhali, podváděli, mlčeli a dělali ze mě blba. Nedostal jsem za to ani korunu, ztratil spoustu času, ale stejně to byla moje životní výhra. Těžko mě potká větší.

Sbohem.

Staré mafie jsou životaschopnější, než jsem si myslel. Oni už vlastně vědí, že prohráli, nebo nevěří už příliš ve své vítězství. Ale mají ještě šanci, která spočívá v tom, že nám přejí veliký neúspěch, neboť náš neúspěch je jedinou formou jejich úspěchu.

Jiří Gruša, velvyslanec ČSFR v Bonnu.

(...) Dar svobody přináší také povinnosti a vyžaduje větší odpovědnost než vyžadovala doba útisku. Mnozí lidé zaměňují svobodu s nevázaností. Svoboda má však své hranice: je jimi svoboda druhého, blaho celku, svědomí, Boží zákon. Nesprávné chápání svobody škodí duchovní a mravní obrodě národa.

Nás, pastýře, to znepokojuje. Nedovoluje nám mlčet k nebezpečí těžko napravitelné škody, hrozící především mladé generaci. Toto nebezpečí je možné shrnout pod pojem konzumismus, ideologie a praxe konzumní společnosti. Nesmíme se dát zaslepit věcmi a hmotnými možnostmi, abychom si k nim pomáhali podvodem i jinou nepoctivostí, nebo abychom jim obětovali vyšší hodnoty, třeba i život nenarozený. Jsou důležitější věci než bohaté konto, auto, pohodlná dovolená a jiné požitky: je to pokojné srdce, radost v rodině, dobré přátelství, potěšení z poctivé práce, Bůh a jeho láska.

Velkým nebezpečím je konzumismus v oblasti sexuální. Sexualita člověka je velký dar Boží, daný pro dobro lidského rodu a pro dobro jednotlivého člověka v láskyplném společenství. Lidsky pravdivé a důstojné může být prožíván jen na základě lásky. Člověk tak respektuje druhého člověka jako rovnocennou osobnost, hledí především na jeho dobro a skrze blaho a štěstí milovaného nachází svou vlastní radost a štěstí. Taková láska zahrnuje celého člověka, jeho tělesnou i duševní stránku, a přejímá odpovědnost za vše, co z takového vztahu vyplývá. Jen v manželské lásce má svou pravou podobu a hodnotu.

Zaměřit dar sexuality k takovým cílům vyžaduje ovšem velkou ukázněnost. K tomu je třeba kromě pomoci Boží moudrého a vytrvalého úsilí. Důležitým předpokladem je nenarušená fantazie. Proto jsou nebezpečné, zvláště pro mládež, časopisy, knihy, obrazy a filmy plné sexuality, které využívají lidské slabosti a sklony většinou ze sobeckých a zistných důvodů. Nebezpečí spočívá v tom, že sexualita je v nich odloučena od opravdové lásky a úcty k druhému člověku, chápe druhého jen jako předmět pro vlastní uspokojení.

Hlas církve musí být v době, kdy se morální hodnoty matou a vše se prohlašuje za dovolené, hlasem proroků, i když mnohdy vyvolá odpor. Vyzýváme proto všechny křesťany, aby si uvědomili svou zodpovědnost za celkovou mravnost naší společnosti. (Zkráceno)

PLNÍ KATOLICKÝ TISK SVOJI ÚLOHU ?

Pan B. Blažek vyslovil v *Respektu* názor, že katolický tisk (Katolický týdeník) neplní svoji úlohu, tj. že neukazuje, co znamená být křesťanem dnes a zde. Pozornost tisku je věnována bohoslužbě, historickým informacím o životě světců a řádů, dokumentům církve, obrázkům kostelů, svatých a kněží. Tyto informace jsou sice také důležité, je to však zúžené a jednostranné chápání života církve, jež velmi dobře vyhovovalo vládnoucí straně, která na něm založila svou církevní politiku. Bohužel se tomuto pojetí přizpůsobila i řada katolických křesťanů.

Svůj článek jsem napsal proto, abych probudil četné katolíky ze zimního spánku, napsal do KT pan Blažek. Námitka, že časopis zahrádkářů také nepíše o politice, je tragickým dokladem způsobu myšlení: dělá z katolíků zahrádkáře a z křesťanství hobby. Není tribuny, kde by mohli katolíci tříbit své myšlení o světové politice nebo kultuře. Podle toho to také vypadá: bojují za Bartončíka místo za křesťanskou politiku. Nedělám z katolíků nevzdělance a primitivy, ale při takovémto zaměření svého týdeníku by se jimi mohli stát.

Paní K. Neradová z KT chápe úkol katolického tisku v otevřenosti všem vážným výzvám současnosti, ve věrnosti pravdě a lásce; tak také porozuměla podstatě článku pana Blažka v Respektu a v tomto smyslu s ním souhlasí.

+++++

P. CYRIL STAVĚL

V kostele sv. Ignáce v Praze "bouchlo" provizorní osvětlení zrovna při zádušní mši za P. Cyrila Stavěla, benediktina z nedalekého emauzského kláštera, napsal nám o svých zážitcích z Prahy Otec Kolář.

Kdo byl C. Stavěl?

Narodil se v r. 1921 a k řeholnímu životu inklinoval od svých chlapeckých let, zvláště během svých prázdninových pobytů v Sázavě, historicky spjaté s působením sv. Prokopa. Do benediktinského řádu vstoupil právě před padesáti lety. Dvakrát musel klášter opustit: poprvé když jeho komunitu rozehnali nacisti, podruhé po zlikvidování mužských řádů komunisty; to už byl dva roky knězem.

Jeho útek do zahraničí připomínal napínavý román, když musel tajně překročit hranice a překonat tehdejší sovětské okupační pásmo v Rakousku. V Itálii působil nejprve jako duchovní správce v různých horských osadách, ale v roce 1965 získal s dalšími třemi českými řeholníky bývalý kapucínský klášter v Norcii, rodišti sv. Benedikta. Díky našim emigrantům se tak do tohoto místa vrátila - po půldruhém století - mužská větev benediktinského řádu. Klášter byl jimi postupně restaurován a zařizován, nechyběly ani plány na jeho rozšíření, zvláště novostavbou knihovny. Stavebním a uměleckým poradcem při těchto akcích byl sochař J. Tesar z Paříže, na něhož se jistě mnoho z nás pamatuje z našich setkání v kostele St. Germain l'Auxerrois.

Loni v říjnu převzal Otec Stavěl symbolicky klíče od Emauzského kláštera v Praze, vráceného po čtyřiceti letech církevním účelům, ale krátce po tomto slavnostním aktu zemřel (29. října 1990).

Protože interiér emauzského kostela je stále v devastovaném stavu, konala se zádušní mše ve zcela zaplněném kostele sv. Ignáce. Hlavním celebrantem byl papežský nuncius G. Coppa, spolu s ním bylo u oltáře více než padesát kněží nejen od nás, ale i z Rakouska a Bavorska.

Nad hrobem se se zesnulým převorem - mj. vynikajícím znalcem staroslověnštiny - kromě biskupa J. Lebedy rozloučili prozatímní představený emauzsko-norčského kláštera, rektor emauzské svatyně a G. Angelini, starosta Norcie, jejímž byl P. Stavěl čestným občanem. O jeho oblíbenosti v místě svědčila početná skupina norčských občanů, kteří ho přijeli do Prahy doprovodit na jeho poslední pozemské cestě.

Hezkyčesky Od Podlahy

... bourali neohrožení vlastenci a národovci Rakousko ještě několik let po válce - a dokonce s větším úsilím a nadšením než před převratem, neboť pominul strach z represí. Jen to, co bylo české, bylo také hezké (pokud vám to připomíná něco ze současnosti, jde o podobnost čistě náhodnou), všechno ostatní, co bylo pokládáno za pozůstatky „zpuclřelého Rakouska“, světské nebo církevní reakce - bylo deptáno, rušeno, ničeno nebo alespoň měněno.

Tak byl v této době národnostního třštění stržen na Staroměstském náměstí Mariánský sloup (dílo barokního sochaře *J. J. Bendla 1620-1680*), o němž byl zdivočelý dav mylně přesvědčen, že představuje a oslavuje vítězství na Bílé hoře (akci organizoval žižkovský anarchista *Franta Sauer, 1882-1947*: trochu dělník a trochu agent, půl soudruh a půl opilec, vyjádřil se o něm *I. Olbracht*), byly rozbíjeny sochy „podvodníka“ sv. Jana Nepomuckého, v architektuře vzniká „národní sloh“ pomocí abstrahovaného národního ornamentu (krematorium v Pardubicích 1922-23, arch. *P. Janák*) a je dokonce založena nová - malá, ale naše - Československá církev.

Pozornosti radikálů neušel ani kalendář; tam se škrtalo, vylučovalo a nahrazovalo takovým způsobem, že i *Karel Čapek* neodolal a přispěl k slávě slavných Slávů vlastními pozoruhodnými návrhy:

Od převratu se náš kalendář hodně počestil; vymizeli z něho různé pravdě-nepodobní svatí a patroni, jako Spiridion, Kleofáš a jiní; zato se v něm oclli podivuhodní patroni slovanští, které člověk jakživ nepotkal ve skutečnosti. Není tam jen Bohumil a Bohuslav, ale také Bohuchval, Bohaboj, Božidar, Božek, Bohun a Bohunka; kupodivu že ne Bohužel, což by bylo velmi zajímavé křestní jméno. Je tam Vojslav, Přibyslav, Předislava, Budislav, Krasoslav, Krásnoslav, Radislav, Mstislav, Česlav, Střezislav, Bislav, Křesislav a Duchoslav; chybí jen Čáslav a Pansláv. Je tam Blahomil, Radomil, Pravomil, Hostimil, Bolenil, Staromil, Všemil a Smil; schází leda Vodomil, Lidumil a Knuhomil. Je tam Kazimír, Střezimír, Lubomír, Radomír, Zvonimír a Křesimír; mohl by ještě být Vesmír, Reomír a Animíra. Je tam Ratibor, Lutobor, Myslibor, Ctibor, Svatobor i Soběbor; schází jen Hagibor, Odbor, Tábor, Tambor, Sbor, Brambor, Přebor a Výbor. Je-li tam Slavoj, Těšivoj, Záboj a Bohaboj, mohl by tam být také Pětiboj, Hboj, Výboj, Vývoj a Závoj. Je tam Spas, Tas, Stach a Vuk; bylo by těžko nalézt křestní jména ještě stručnější. Je-li tam Miloň a Duchoň, čekal bys, že tam bude také Pivoň, Sloň, Mimoň a Kaloň Jedlý. Je tam Milota, Milouš, Milorád; je tam Boček, Zlatko a Jánuš. Rád bych poznal otce, který by měl odvalu nazvat svého syna zcela krátce Tas, nebo matku okouzlenou libozvukem jména Křesislav. Snad by se do tohoto slovanského kalendáře mohla pojmnout ještě některá pěkná jména; například Slavomam, Pivko, Kratiknot a Protivín; a ještě Illas, Kvas, Kras a Plaz; nebo Trativod, Svatokrad, Světobol a Parochod, a ještě mnoho jiných.

Lidové noviny 18.12.1925

ROZHOVOR

s paní CHOUTKOVOU

Hovořili jsme o historii České katolické misie v Paříži i o její budoucnosti. Paní Choutková pamatuje na její počátky asi v roce 1925 u sv. Ignáce; nedělní bohoslužby v tomto kostele byly totiž určeny cizincům-katolíkům. Až do svého odjezdu do USA sloužil mše sv. pro Čechy Dr. Dvorník, po něm - až do války - převzal Misii Msgre Zháněl.

Tehdy chodilo do kostela společně nejen mnoho Čechů ale i Slováků, neboť se necítili rozdílní; po mších se navzájem navštěvovali, jeden druhému radili a pomáhali si. K Misii patřila i velká knihovna, která však vzala za své během války: němečtí vojáci ji odstěhovali na neznámé místo, kde byla pravděpodobně zcela zničena.

Po válce přijala Českou misii farnost st. Germain l'Auxerrois, Otec Pavelka však musel ze zdravotních důvodů odjet do Švýcarska. Po něm převzal Misii Msgre Parolek, potom Otec Bernáček. Když byl Petr Kolář vysvěcen na kněze, převedl ji zpátky do Centre Sèvres u sv. Ignáce.

Jeho odchod do Prahy uvrhl Misii do beznadějně situace, její činnost se bude asi těžko obnovovat: počet starých usedlíků roztroušených po Paříži a okolí, kteří chodili do kostela, se stářím, nemocemi a úmrtím zmenšuje, mládež nepřichází, protože ji k víře nikdo nevychoval.

"Moje zdraví je komplikované, ale budete vždycky vítáni, když budete ode mne něco potřebovat," loučí se s námi paní Choutková. Děkujeme za rozhovor a přejeme málo komplikaci, zato hodně zdraví.

Dopisy

(...) *Kde to ale všechno vážne? Což si tam neuvědomuji, že mohou ztratit "doložku nejvyšších výhod" ještě dříve, než ji pořádně získali? Můj přítel (dnes s vysokým postavením) mi dal najevo, že věci jsou strašně složité a napsal: "Musel bych dlouho popisovat, co se v naší zemi děje, abys porozuměl mému smutku. Laciná destruktivní hesla vydávaná za kritiku, řev malých i velkých rasistů a nacionalistů i jinak pokřivených lidí znemožňuje klidně a kulturně zabývat se byt' jen blízkou budoucností."* (...)

cd

(...) *Při své podzimní návštěvě Prahy jsem se rozhodla navštívit Otce Petra Koláře. Kostel sv. Ignáce jsem našla a začalo hledání: navrch lešení, vevnitř lešení, tu kalfas s vápnem, tu válící se lopata či krumpáč. Prošla jsem všechno, nikde ani noha. Až jsem zaslechla mírný šramot ve třetím patře; byl to elektrikář. Všude opravdu práce jak na kostele, a on tam jediný človíček. Petra jsem samozřejmě nenašla.*

Při první návštěvě na jaře na mne strašně zapůsobil stav Židovského muzea. Mocipáni se opravdu významovali, jejich zásluhou oběti války umíraly dvakrát. Teď se prý vypisuje konkurs na místo písmomalíře aby mohla být obnovena jména obětí, která byla napsána a později zničena na zdech Pinkasovy synagogy. (...)

ek

(...) *To chlubení se pana Vondry z konference ve Vidni (viz poslední Oběžník) mě děsí. Přesně tak to ale s lidmi u nás vypadá, to se bude muset změnit! Recese je hezká, ale na pravém místě.* (...) hš

(...) *Už mám tolik povinností, až je mi z toho někdy na nic. Dávám budoucím jáhnům exercicie, dělám korektury mého překladu do Říma, překládám pro "Teologické texty", posuzuji vhodnost článků v cizím tisku pro "Katolický týdeník" kde už jsem v redakční radě, spolupracuji s komisí, která přemýšlí nad tím, jak postupovat při žádostech o navrácení církevního majetku, připravuji se na cestu do Mnichova kvůli interview s tamní duchovní správou o A. Heidlerovi - a k tomu mě rozbolely zuby.*

Ještě, že mám za sebou jezuity, nevím, co bych si jinak počal: ani po třech měsících pobytu nemám čs. občanství, nejsem pojištěn ani nevýdělavám. (...) Petr Kolář

Jako nedoručitelný se nám vrátil Oběžník od těchto adresátů:

M. Blaha	75015 PARIS	J. Plzák-Kasal	75116 PARIS
M. Burda	75012 PARIS	B. Saur	75006 PARIS
M. Čech	75006 PARIS	P. Sebestik	75014 PARIS
V. Drbálek	75013 PARIS	O. Selucký	59800 LILLE
Hála	75018 PARIS	J. Vencour	75016 PARIS
M. Kabele	75020 PARIS	L. Zapletal	92140 CLAMART
J. Kobic	90130 BELFORT	M. Pospisil	92290 CHATENAY- MALABRY
N. Neuman	92400 COURBEVOIE		

* * *

Na Českou katolickou misii a na Oběžník přispěli

Anonym	Kornel	Peška
Braud	Kříž M.	Schiffer
Brotánek	Kubů	Stany
Fischmeister	Kurzweil	Stiebner
Flipo	Lafont	Šváb
Fournier	Matula	Vaníček
Janda	Motejlek	Vrzala
Korbel	Novák F.	Zemanová
Korecký	Novotný St.	Zoufalý

Všem dárcům upřímně PÁN BŮH ZAPLATÍ!

Ať je smutno - jen když je trochu veselo

Z maturitní práce paní PhDr. Aleny Ovčáčíkové, poslankyně FS za Společnost pro Moravu a Slezsko, předsedkyně Výboru pro kulturu a sociální věci FS:

...Jednou z největších záhad je existence Krista. Tato záhada rozhodně stojí za rozlousknutí, protože odhalí vznik a podstatu křesťanství, zločinecké organizace, jako je církev a bude znamenat její konec. Konec církve bude znamenat úplný rozvoj všech vědních oborů na celém světě, konec zaostalosti lidstva v některých oblastech naší planety, konec tmářství, konec nenávisti, konec válek...Je tedy v zájmu lidstva církev úplně zničit...

K autorčiným přednostem - kromě bývalé vysoké stranické funkce její matky - patří také hluboce zažitě moravanství, z něhož se vyznala v Hanáckých novinách:

Moravanstvím jsem byla chycena již od svého dětství, kdy jsem jezdila na prázdniny do Čech. U svých bratranců z Prahy jsem se setkávala s prvními projevy pragocentrismu i českého šovinismu. Ve škole jsem zjistila nepoměr ve výuce dějin - po antickém Řecku už existovala jen Praha a nic více.

FORUM roč.II, č.1 (4.1. - 8.1. 1991)

Kresba Vladimír Jiránek

Jako zástupce pro věci církevní vás musím upozornit, pane faráři, na některé nedostatky ve vaší odpovědné práci ...

Podle zprávy z Prahy - jejíž pravdivost musíme ovšem ještě dodatečně ověřit - měl Otec Kolář na svém novém působišti jisté jazykové potíže. Při představování se zeptal jeho nový představený:

Jak vy se vlastně jmenujete? Dlouze - Kolář, nebo krátce - Kolař?

Dlouze, odpověděl prý Petr, Kolař !

OBĚŽNÍK – bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne
Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Editeur responsable : P. Petr Kolář SJ – 35, rue de Sèvres, 75006 PARIS – tél. 45 44 58 91

Les abonnements par chèque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 201 38 63 M Paris